

højtærede Trafikminister lovede mig den Gang, at han, naar Tiden var inde, vilde være rede til at optage en Forhandling derom. Jeg maa erkende, at Trafikministeren ogsaa har forhandlet om Sagen i de forløbne 2 Aar, vi har haft mange Konferencer om dette Spørgsmaal, og jeg vil blot minde Trafikministeren herom samtidig med, at jeg tror at turde udtale, at en Forbedring af Besejlingsforholdene nu vil kunne realiseres for en Udgift, der staar nogenlunde i Forhold til det, der opnaas.

Der er et Par ærede Medlemmer, som under Finanslovsforslagets Behandling har berørt en Sag, som jeg ogsaa gerne vil lægge et godt Ord ind for. Jeg tror, at det var det ærede Medlem fra Frederikssund (L. Pedersen) og det ærede Medlem fra Bræstrup (Laust Jensen), som hævdede, at det vilde være formaalstjenligt snart at faa vor nuværende Jagtlovgivning forandret. Den højtærede Landbrugsminister svarede lidt undvigende paa disse to Hensstillinger. Saa vidt jeg forstod den højtærede Landbrugsminister, kan vi ikke vente et Lovforslag om en Ændring af disse Forhold i den nærmeste Fremtid. Endskønt den højtærede Landbrugsminister har givet dette Svar, vil jeg dog ligesom de to ærede Medlemmer gerne henstille, at Sagen snarest muligt bliver taget op. Jeg tror ikke, det vil være vanskeligt at faa gennemført en Forandring af disse Forhold, og jeg tror at turde udtale, at dette er et almindeligt Ønske, som næres ikke alene af dem, som er interesserede i Jagtlovgivningen som Jægere, men ogsaa og ikke mindst af dem, som er interesserede i Lovgivningen af andre Grunde, idet vore Fredningsbestemmelser er af en saadan Art, at det Vildt, som findes her i Danmark, og som næsten alt er ret uskyldigt, er udsat for saadanne Efterstræbelser, at det snart vil, om ikke helt, saa dog omtrent forsvinde, og det kan ingen — synes jeg — være tjent med. Kunde vi faa en Ændring i vor Jagtlovgivning, saaledes at vore Jægere kunde blive tilfredsstillende og andre, som er interesserede i Jagtlovgivningen af andre Grunde, ogsaa kunde faa deres Ønsker opfyldte, var alt jo naaet paa dette Omraade; og jeg tror, som sagt, ikke, det vil være vanskeligt at lovgive om denne Sag.

Jeg kommer saa til et Spørgsmaal, som ogsaa er blevet berørt af et Par foregaaende Talere, jeg tror, at det var det ærede Medlem fra Skelskør (R. Andersen) og det ærede Medlem fra Nibe (Kvist),

nemlig Spørgsmaalet om de landøkonomiske Forskudsforeninger. Ifølge de gældende Lovbestemmelser ophører disse Foreninger jo af sig selv, efterhaanden som de Laan, der er tilstaaet dem, bliver tilbagebetalte til Statskassen. Det har jo været Lovens Formaal — og jeg anerkender det rigtige i dette Formaal —, at disse Forskudsforeninger skulde startes ved Statens Hjælp ved billige Laan, for senere, naar Landboerne fik lært Nyttens ved saadanne Sammenslutninger at kende, at bæres oppe af Landbrugets forskellige Institutioner. De landøkonomiske Forskudsforeninger har virkelig gjort stor Nytte, og jeg tror, de har virket Landet over væsentligt i den Retning, som blev skitseret af det ærede Medlem fra Skelskør, saaledes at de Laan, der er tildelte, er blevet tildelte paa de Betingelser, som Loven forudsatte, hvorefter vedkommende har kunnet faa Laan i 9 Maaneder, men saa var afskaaret fra Adgang til Laan i de næste tre Maaneder — saaledes tror jeg, Hovedregelen har været; at der ogsaa har været anvendt andre Former, ved jeg nok. Ligesom de to ærede Medlemmer, der har talt om denne Sag, har ogsaa jeg været Formand for en landøkonomisk Forskudsforening lige siden dens Stiftelse og kender noget til Virksomheden, og jeg tror, som sagt, at Hovedregelen har været overensstemmende med Lovens Forudsætning.

Skal Foreningerne bevares, tror jeg ikke, dette kan ske, medmindre de faar Støtte fra Statens Side; men denne Støtte bør ikke bestaa i, at Staten yder dem Laan til en saadan Rente, at den derved lider et Rentetab. Jeg kunde godt tænke mig, at de landøkonomiske Forskudsforeninger kunde opretholdes paa den Maade, at de kom direkte ind under de Andelsorganisationer, vi har, f. Eks. direkte ind under Mejerierne, og at Staten saa stillede Midler til Raadighed paa saadanne Betingelser, at den fik samme Rente af sine Penge der, som den kan opnaa et hvilket som helst andet Sted, og mindst den Rente, Staten maa give for sine Laan. Vi har jo forskellige Statsinstitutioner, som ligger inde med store Kapitaler, og saa vidt jeg ved og erindrer, blev der i Fjor truffet en Bestemmelse om, at Statens Reservefond skulde bringes op til en betydelig større Højde, end den har i Øjeblikket. Kunde det nu ikke tænkes, at Dele af denne Reservefond blev anbragt paa den nævnte Maade, at Midler kunde udlaanes i dette Øjemed, naar saa solide Institutioner som de danske